

Hồi 03

Thám Hiểm Tử Long Bí Huyết

Dưới ánh trăng vàng vạc, con rồng đá màu tím giương nanh múa vuốt chồm vờn nhìn lên mặt trăng tròn vành vạnh.

Cửu Kỳ dùng khinh công nhảy phóc lên cần cổ của nó rồi bám theo từng cái vẩy của nó mà leo dần đến miệng.

Giang Thanh sau khi tống ra một chưởng rồi cũng nhảy theo, nhưng vì đi sau nên tới trễ một bước. Giang Thanh trong lòng nóng nóng cố gắng gấp rút bò theo.

Sau một khắc hai người vượt qua khỏi cái cầu cổ tròn như mõ của nó. Giang Thanh thoáng thấy một chiếc bóng mờ bay vút vào miệng rồng, thì ra Cửu Kỳ nhờ tới trước nên hẳn đã nhảy vào trước. Trong lòng quỳnh quá, Giang Thanh cấp tốc nhảy theo.

Vừa đến miệng rồng, một mùi hương thoang thoang hắt ra cùng trong cái ánh sáng dịu dàng huyền bí từ trong miệng rồng.

Trên môi con rồng trơn như mõ, Giang Thanh chưa kịp đứng vững thì đã loạng choạng té nhủi vô trong cổ họng của nó.

Rơi đến nửa chừng, Giang Thanh thành linh nín thở vung song chưởng đánh không vào không khí một đòn để lấy đà lộn mèo giữa khoảng trống để lấy lại thăng bằng

cho thân hình từ từ rơi xuống.

Đứng vững rồi, Giang Thanh rảo mắt nhìn xem địa thế độ chừng chỗ chàng đứng, bấy giờ là cuống họng của con rồng. Trước mặt chàng mở ra một con đường nho nhỏ thông vào bụng con rồng...

Giang Thanh lách mình đi thẳng vào đó, trong bụng con rồng hai bên vách đá thật khô ráo mà lại mịn màng bóng nhoáng tỏa ra một ánh hào quang sáng dịu, càng đi sâu chừng nào ánh sáng càng tỏ thêm chừng nấy.

Trong ánh sáng màu xanh nhạt đó, có một luồng hơi lạnh làm cho tinh thần con người sáng khoái vô cùng. Giang Thanh cảm cố đi thẳng vào mãi...

Đến một chỗ ngoặt sang tay phải, vì không để ý nên chàng không thấy có một bóng người gầy và cao lêu khêu đứng nép mình bên bóng tối dòm Giang Thanh đi qua mà trên môi mở một nụ cười thâm hiểm. Người ấy chính là một trong Kiềm Linh Tam My, Cửu Kỳ.

Giang Thanh vẫn lầm lũi bước vào nhưng thỉnh thoảng chàng đành bộ lại, vì ở đằng kia con đường hầm đã bị một miếng bưng chặn nghẹn lối đi.

Trước tấm bưng ấy có một giòng nước đỏ ngầu, bề mặt của vũng nước này chừng một trượng vuông. Trên mặt nước bọt đang sôi lên ùn ụt. Giang Thanh còn đang suy nghĩ tìm cách để vượt qua khỏi chỗ này.

Bỗng sau lưng chàng vang lên một tiếng rầm dữ dội, quay đầu lại thấy một miếng bưng bằng đá màu đỏ đã

buông xuống chận nghẽn lối ra. Chùng ấy, Giang Thanh mới thật là kinh sợ...

Nhưng vũng nước đỏ ngầu trước mặt bấy giờ càng sôi càng mạnh, mực nước từ từ dâng lên. Giang Thanh tinh thần sững sốt không biết đối phó ra sao. Trong nháy mắt mực nước đã dâng lên khỏi đầu gối, rồi qua ngực rồi lên tới cổ.

Hết sức kinh mang, Giang Thanh quát to một tiếng, vọt mình bay thẳng lên trên. Nhưng trên trên, mặt đá lại nhẵn thín và trơn như mỡ, bám không được, chàng lại rớt trở về mặt nước. Lân này, chàng chìm lỉm xuống mặt nước.

Giang Thanh nín thở mò mẫm khắp bốn bên, cố tìm một lối ra. Càng mò mẫm càng kinh dị, vì cái vũng nước này bên trên thì nhỏ mà dưới ruột lại rộng mênh mông. Trong lúc đó thì trước mặt chàng bỗng thành linh xuất hiện một con quái vật lông lá xôm xàm rề tới...

Giang Thanh run rẩy lộn tạt sang một bên để tránh nó, nhưng nó vẫn bám sát theo. Con quái vật này hình thù quái gở, nhãn nanh múa vuốt. Giang Thanh đếm kỹ dường như nó có đến tám cánh tay. Đầu của nó hình dáng tương tự như đầu rùa, chỉ có độc một con mắt sáng ngời nằm ở giữa trán.

Bất thành linh con quái vật ấy hé miệng phun ra một tia nước màu đỏ sậm vào giữa mặt Giang Thanh.

Giang Thanh biết rằng đồ độc, lập tức vung tay ra vẽ

nửa cái vòng tròn để lấy trớn rồi bàn tay hữu đánh tọt ra một chưởng xuyên qua cái vòng tròn đó. Đây là chiêu Phạt Quan Sơ Hiện trong Như Lai Thần Chưởng.

Uy lực của chiêu này quá ư mạnh bạo làm cho mặt nước xao động. Vì Giang Thanh đứng ở dưới nước mà sử dụng thế này, bỗng nhiên cảm thấy mình sức lực tăng lên gấp bội.

Giang Thanh trong lòng hết sức mừng rỡ, một thứ cảm giác hào hùng khí khái xâm chiếm tâm tư của chàng. Mặc dầu đứng dưới mặt nước sâu, nhưng chàng cũng xuống trào mà tấn rồi tung song chưởng ra theo chiêu Phạt Quan Sơ Hiện một lần nữa.

Lần này, mặt nước càng bị xao động mạnh, con quái vật có tám cánh tay kia bị dòng nước xoáy đi loạng choạng xuýt té.

Trong lúc đó thì Giang Thanh vì quá mừng nên hé miệng ra, một dòng nước lập tức tràn vào miệng, làm chàng sặc một cái thật mạnh.

Chính vào lúc đó, con quái vật đã bất thần tấn công chàng. Bốn cánh tay của nó tung ra một lượt bám chặt lấy vai của Giang Thanh.

Giang Thanh vừa sợ vừa giận, vội vàng rút lui một bước, nhưng mảnh áo của chàng đã bị nó xé toạt một miếng và lôi theo một miếng thịt trên vai, chỗ bị thương đau nhức còn hơn dao cắt.

Quá sợ đâm liều, Giang Thanh tấn công mãnh liệt,

chỉ thấy con quái vật ấy dùng hai cánh tay chõ xuống mặt đất, còn lại sáu cánh tay kia tấn công Giang Thanh tới tấp. Trong chớp mắt đã bám chặt lấy Giang Thanh.

Vận hết toàn lực, Giang Thanh tung ra hai chưởng. Trúng đòn, con quái vật xụi hết hai cánh tay, còn bốn cánh kia nó cứ bám chặt lấy Giang Thanh, từ từ siết lại và đưa lên miệng nó.

Giang Thanh thoáng thấy nó hé cái miệng đỏ lòm như chậu máu, hai hàm răng trắng phếu đăm ra tua tủa. Thấy mình bị bám chặt từ từ bị đưa vào đó, Giang Thanh hồn phi phách tán. Chính vào lúc nguy nan cùng cấp, chàng bỗng nhắc thấy phía trước mặt mình một tia sáng hồng tỏa ra.

Nhìn kỹ luồng ánh sáng đó phát ra từ con mắt độc nhãn của con quái vật kia, Giang Thanh thu hết tàn lực dồn vào hai cánh tay rồi đánh một vòng tròn như con chim đại bàng vỗ cánh. Mười ngón tay chàng đã rắn như sắt thép, bất thành linh chĩa mạnh vào con mắt của quái vật.

Đó là chiêu thứ hai trong Thiên Phật Chưởng, Kim Đăng Phật Quang.

Con quái vật thở phì ra một tiếng kinh dị, rồi từ từ quy xuống, một dòng máu đỏ ngầu từ trong con mắt bắn vọt vào đầu của Giang Thanh. Loại máu này đặc sệt không hòa tan trong nước mà dính khấn vào đầu của chàng.

Độc nhân quái vật bị mù rồi, con quái vật toàn thân rũ riệt, lông lá trên mình nó rũ xuống, và dòng nước đỏ ngầu cũng lần lần rút bớt và yên lặng không còn xao động như trước nữa.

Giang Thanh cố ngoi lên mặt vũng nước và bắn mình nhẩy vọt lên mặt đất. Lạ lùng thay, hai tấm bưng hai bên giờ đây không biết đã rút đi đâu mất.

Trước mặt chàng chỉ còn lại vũng nước đỏ ngầu yên lặng. Giang Thanh dòm sơ qua thấy thân hình mình máu me be bét.

Sợ hết giờ mở huyết, Giang Thanh cầm cổ đi thẳng vào bên trong. Quanh qua một đoạn đường, trước mắt chàng lại mở ra một cảnh tượng kỳ quan. Trông đường hầm sáng tỏa ra sáng ngời nghìn màu muôn sắc, do những hòn ngọc long lanh khảm trên vách tỏa ra.

Bỗng nghe đâu đây có một tiếng kêu lên thảm thiết, Giang Thanh giật mình noi theo tiếng kêu ấy mà đi tới. Vừa qua khỏi một cánh cửa, thấy bên trong có một vùng đất rộng, mặt đất màu xanh dịu như lát ngọc.

Có một bóng người cao lêu nghêu đang đấu kịch liệt với hai con chim khổng lồ. Hai con chim này đang dùng một tốc độ khinh hồn chia ra hai mặt tấn công ráo riết bằng những đòn nguy hiểm.

Người này hơi thở phều phào, thấy nguy trước mắt, Giang Thanh vừa bước vào thì người ấy cũng vừa xoay lại. Chàng thấy gương mặt ông ta xanh như tàu lá mà lại máu

me đầm đìa, đôi mắt tinh anh khi xưa nay không còn nữa, một bên đã lõm sâu vào, tròng con mắt không biết biến đi đâu mà máu tươi lại rỉ ra lai láng.

Người này không phải ai xa lạ, chính là cái tên tham lam quỷ quyết Cửu Kỳ.

Vì già kinh nghiệm, ông ta biết rằng trong này có nhiều quái vật bảo vệ những món đồ quý trong huyết, nên cố tình nép mình bên bóng tối nhường cho Giang Thanh đi trước để làm vật hy sinh. Rồi ông ta mới thừa cơ mà lấy vật quý, thật dễ như trở bàn tay...

Giang Thanh vừa qua khỏi trước mặt ông ta, liền bị tám búng chặn ngang, và phải chiến đấu với con quái vật ban này.

Sau khi có người rơi tõm vào mặt nước thì tám búng tự động chạy về chỗ cũ, nhờ vậy mà Cửu Kỳ bình yên vượt qua vũng nước đỏ ngầu đó mà đi vào bên trong.

Ông ta đang mừng khấp, thì gặp phải cặp chim khổng lồ, trải qua một trường ác chiến, ông ta bị nó mổ đui hết một con mắt.

Trong lúc hoang mang, ông ta quay đầu nhìn lại thấy một người máu me be bét, nhìn không rõ mặt mày đứng nhìn mình, ông ta vừa đấu với hai con chim khổng lồ vừa liếc nhìn người nọ mà tâm trí hết sức kinh hoàng. Quá sợ, ông ta rú lên :

- Mi...mi là người hay ma?

Tiếng rú thật là kinh hoàng khủng khiếp. Thật không

ngờ một tay cao thủ tiếng tăm vang dội khắp giang hồ mà trong lúc thọ trọng thương bị hãm trong vòng nguy khốn lại thấy một người máu me be bét thành linh xuất hiện, nên làm cho ông ta tán đờm kinh tâm.

Giang Thanh vừa muốn trả lời, thì hai con chim khổng lồ đã lòn ra phía sau lưng của Cửu Kỳ chòn vòn chụp mổ.

Giang Thanh quát :

- Coi chừng !

Rồi nhảy xổ tới...

Cửu Kỳ nghe tiếng quát bị chim đánh úp, vội vàng tung ngược ra phía sau một chưởng. Những đã trễ, miếng đòn này chỉ đánh gãy cổ một con chim, còn một con kia thì mổ một cái thật mạnh vào đùi của ông ta.

Một tiếng rú khủng khiếp của Cửu Kỳ vang lên, chiếc đùi của ông ta đã bị con chim khổng lồ róc đi còn trơ ra một khúc xương mà thôi.

Việc xảy ra thật ngoài sự tưởng tượng của hai người.

Trong giờ phút nguy nan, Giang Thanh đã quên hẳn Cửu Kỳ là đối thủ của mình, vội tung chiêu Phật Quan Sơ Hiện đánh bật con chim khổng lồ bay sang một bên.

Còn lại một con chim trúng chiêu của Cửu Kỳ ban nãy bây giờ thành linh mổ vào đùi của Giang Thanh một cái. Giang Thanh đổi chiêu đánh từ trên xuống dưới, một tiếng bốp vang lên, lông chim bay ra tua tủa, con chim đã trúng đòn nát óc mà chết.

Gỡ nguy rồi, Giang Thanh mới đến xem xét vết thương của Cửu Kỳ, thất ông ta chỉ dùng một chân đứng tựa lưng vào vách đá thờ hào hển, máu me đầm đìa, râu tóc rối bời.

Giang Thanh vừa cúi xuống để xem cho tường tận thì sau lưng chàng một luồng gió mạnh đã ập tới. Giang Thanh bước tréo qua ba bước rồi đánh ngược trở về năm chưởng liên tiếp để hộ vệ hậu tâm.

Nhìn kỹ thì thấy đó là con chim bị chàng đánh bật sang ban này, bây giờ trở lại tấn công.

Năm chưởng liên hoàn của Giang Thanh càng đánh càng hăng, áo lực lúc càng nặng, liên tiếp nghe mấy tiếng bốp bốp vang lên. Lông chim bay ra tua tủa, con chim khổng lồ đã trúng đòn loạng choạng dạt về một phía.

Bỗng nhiên con quái diệu kêu lên một tiếng thảm thiết rồi bay bổng lên không trung. Nó lượn nhanh ba vòng rồi xông thẳng xuống đầu của Giang Thanh chực mổ...

Giang Thanh xoạt hân xuống tấn chữ Đinh, quắc mắt nhìn nó, chờ cho nó sà xuống sát đầu, thành linh tung ra chiêu Phật Quan Sơ Hiện.

Trong tiếng gió kêu ào sạt, con quái diệu lại cất tiếng kêu lên, chớp cánh một cái thật mạnh. Thành linh lông lá trong toàn thân của nó bắn vọt ra ngoài như trăm ngàn mũi tên bén nhọn, ghim thẳng vào mình của Giang Thanh.

Việc xảy ra thật ngoài sự tưởng tượng của Giang Thanh. Dù vậy, chàng cũng kịp thời nhảy tạt ngang qua một bên để tránh, nhưng một chiếc lông bén nhọn như thép của con chim kia đã ghim chặt vào vai của chàng.

Giang Thanh kêu lên một tiếng đau đớn, quay đầu nhìn lại thấy con chim khổng lồ kia vẫn lượn trên đầu chàng, nhìn chàng một cách hăm hực. Toàn thân nó lúc bấy giờ đã rụng hết lông lá, nên trông rất dễ sợ.

Giang Thanh giơ cánh tay lên rút chiếc lông chim ra, cử động đó làm cho chàng chạm phải một vòng tròn ở trước ngực mình, chàng sức nhớ lại nghĩa phụ Lê Vật Thần giao cho mình một cái ống Liệt Dương Thần Châu.

Trong lúc vạn phần nguy cấp, chàng quyết định mang nó ra ứng biến. Trong chớp mắt, chàng đã rút cái ống ấy cầm ở nơi tay.

Khi đó, con chim khổng lồ đã đảo được ba vòng để lấy trớn, rồi thình lình đâm sả xuống đầu của Giang Thanh. Ngón tay trở của Giang Thanh đã hờ sẵn trên cái nút, khẽ ấn mạnh một cái. Sau một tiếng rắc, một viên đạn đỏ lòm sáng loáng bay vụt lên.

Trong ống Liệt Dương Thần Châu này chứa đựng được sáu viên đạn có thể bắn ra từng viên mà trong lúc nguy cấp cũng có sử dụng một loạt sáu viên.

Viên Liệt Dương Thần Châu bay đến giữa không trung gặp dưỡng khí nổ lên một tiếng bùng nho nhỏ, một ngọn lửa hừng hực lập tức bốc cháy chung quanh nó.

Con quái đểu hs bay vù lên hơn một trượng, nhưng chính vào lúc đó Liệt Dương Thần Châu lại tự động nổ lên thêm một tiếng nữa và ngọn lửa càng lúc càng lan rộng làm hơi nóng tỏa khắp con đường hầm.

Nghe một tiếng kêu thảm thiết rú lên, con quái đểu đã lọt vào vòng lửa và từ từ rơi xuống.

Phân Giang Thanh, thì sau khi đã bắn ra một viên Liệt Dương Thần Châu rồi liền tung mình nhảy vọt ra phía sau hơn hai trượng, nên không bị ảnh hưởng bởi hơi nóng.

Chàng thật không ngờ uy lực của Liệt Dương Thần Châu lại mạnh bạo như vậy. Sau khi chim rơi rồi, ánh lửa cũng dần dần tắt lịm, xác con chim khổng lồ đã cháy thành than. Nhưng trên đầu của nó có một chiếc sừng con con giờ đây vẫn nằm yên trong đống lửa, tỏa hào quang xanh dịu, rõ ràng là vật quý.

Giang Thanh đang chắc lưỡi trầm trồ thì phía sau bỗng có một tiếng rên rĩ vang lên :

- Trời ơi ! Liệt Dương Thần Châu... Hấp Huyết Giác Đểu...

Giang Thanh vừa muốn quay đầu nhìn lại thì sau ót đã nổi lên tiếng gió vù vèo. Không kịp suy nghĩ, chàng trở tay tống ngược về phía sau một chưởng Phật Quan Sơ Hiện. Bàn tay của chàng vừa chạm vào một vật thì một tiếng bốp rợn người vang lên, vật ấy bắn ra xa hơn năm thước.

Nhìn kỹ thấy đó là Cửu Kỳ người mà được chàng cứu thoát khỏi móng vuốt của con chim khổng lồ ban này.

Cửu Kỳ rên rỉ rồi mưa ra một ngụm máu tươi, đôi mắt trợn tròn, hơi thở thoi thóp, xem tình thế thật là khó sống.

Giang Thanh bỗng sực nhớ lại mình vào đây đã hơn một tiếng đồng hồ rồi, còn không lập tức để tìm bảo vật thì hết giờ khai huyết còn đâu?

Vừa ra khỏi con đường hầm thì trước mặt chàng bỗng xuất hiện một khối đá khổng lồ chắn ngang. Quýnh quá, Giang Thanh vội dùng một thế Bình Bộ Thanh Vân nhảy vọt lên khối đá đó.

Đứng vững rồi, chàng nhìn quanh quất, té ra bên kia là một khoảng đất tròn, chừng hơn một trượng, phía dưới có mọc xanh rì lộc tơ mơn mớn.

Trong Tử Long Bí Huyết âm u huyền bí này mà có một thảm cỏ tốt đẹp như vậy thật là một việc lạ trên đời. Trong chính giữa thảm cỏ xanh có một cái chậu bằng đá, sâu chừng ba thước. Bên trong ánh nước sáng ngời, dưới làn nước kia có một cặp sinh vật màu vàng óng ánh đang vùng vẫy trong làn nước trong xanh, thỉnh thoảng thò đầu lên mặt nước thở phì phò...

Giang Thanh nhướng mắt nhìn kỹ bây giờ toát mồ hôi lạnh, suýt nữa té nhào xuống đất.

Thì ra đó là một cặp Kim Long, toàn thân rực rỡ đang thò đầu lên phát ra những tiếng thở đều đều, dường

như đang hấp thụ một vật chi vậy.

Giang Thanh dụi mắt nhìn kỹ, ánh trăng dội qua một đường sáng chiếu đúng vào giữa chiếc chậu đá đặt giữa thảm cỏ, mà cặp Kim Long kia đang ngửa mặt hít hơi thở đó.

Nhìn bóng trăng nhợt nhạt, Giang Thanh bay hồn bạt vía biết rằng giờ đóng huyết sắp đến rồi.

Chàng vùng nhảy xuống thảm cỏ, rề tới trước chậu đá thò tay vào định bắt cặp Kim Long. Chính vào lúc ngón tay của chàng vừa chạm vào mặt nước, bỗng phát ra một tiếng hú rợn người, một chiếc bóng trắng nhanh như sao băng bay vù đến sau lưng chàng chớp một cái thật mạnh bạo vào hậu tâm.

Trong phút nguy nan cùng cấp, Giang Thanh nhủi lưng tới phía trước, lộn vèo ba vòng rồi mới trỗi dậy, nhưng chiếc bóng trắng quái gở đó cứ bám sát theo chàng như bóng với hình.

Giang Thanh liều chết tống ra hai chưởng, mới làm cho chiếc bóng trắng kia khựng lại. Định thần nhìn kỹ, đó là một con vượn trắng cao lớn hơn người, đôi mắt đỏ ngầu đờng đờng sát khí.

Giang Thanh quá đổi kinh mang, cứ dùng một chiêu Phật Quan Sơ Hiện đánh liên tiếp không ngừng tay. Con vượn bạch ấy cử động nhanh nhẹn phi thường. Chớp mắt mà người và vật đã trao đổi với nhau trên trăm hiệp.

Trong lúc đó, ánh trăng mỗi lúc mỗi nhợt nhạt, mà

trong lòng của Giang Thanh thì nóng nảy vô cùng. Chiêu Phạt Quan Sơ Hiện đã dùng không biết mấy mươi lần rồi mà vẫn không làm sao hạ được con quái vật tinh khôn nhanh nhẹn kia.

Bực tức và nóng nảy xâm chiếm tâm tư của Giang Thanh, chàng vùng nảy ra một cách định mạo hiểm thí nghiệm...

Vừa nghĩ xong, Giang Thanh tung ra một đòn dữ dội rồi rút lui hai bước. Trong cái chớp nhoáng đó đã rút ra miếng Châu Ngọc Hàn Cốt Lệnh cầm sẵn nơi tay. Con Vượn bạch lại hú dài một tiếng để áp đảo tinh thần đối phương, rồi vượn mình tới chớp vào hai vai của Giang Thanh một đòn nhan không thể tả.

Sau tiếng hú, Giang Thanh cũng trả lời một tiếng quát rợn người, thành linh xoay mình nửa bộ rồi tung bàn tay hữu ra, chỉ thấy trước mắt chàng tung bay trắng ngàn ngón chỉ, uy thế mạnh như kiếm kích. Nghe con Bạch Hâu kêu lên một tiếng đã bị ba ngón tay của Giang Thanh bấu nhăm ba đường rướm máu.

Nhanh như chớp, con Bạch Hâu tháo lui vài bước. Giang Thanh đánh trúng một đòn rồi được nước làm tới. Bàn tay hữu vung ra nhanh như điện, miếng Châu Ngọc Hàn Cốt Lệnh thành linh vượt khỏi bàn tay bay vù về phía trước.

Tiếp theo đó là một tiếng hú bi thảm vang lên, đỉnh đầu của con Bạch Hâu đã bị miếng Châu Ngọc Hàn Cốt

Lệnh trúng nhằm võ sọ. Nó vùng vẫy mấy cái rồi ngất đi trên thảm cỏ.

Giang Thanh thở phào một hơi nhẹ nhõm quên hết sự đau đớn trên thân mình, bước nhanh tới lượm miếng Châu Ngọc Hàn Cốt Lệnh lên, đoạn bước tới bên chậu đá.

Chàng thấy đôi Kim Long này vẫn ngửa cổ lên hứng lấy bóng trăng, hơi thở phì phò dường như không biết bên mình vừa mới xảy ra một trận đấu kinh hồn.

Giang Thanh vội vàng xé vạt áo dính đầu máu trên mình ra làm thành một cái bọc, đoạn thò tay vào chậu đá bắt hai con Kim Long lên bọc vào vạt áo của mình.

Nước trong chậu giá lạnh hơn băng, khi chàng vừa nhấc khỏi hai con rồng vàng ra mặt nước thì lạ thay thành lình nước ở trong chậu đá tan biến đi đâu mất cả.

Nhát thấy dưới đáy chậu lộ ra một chiếc hộp vuông trắng nõn nà, Giang Thanh vội vàng chộp lấy bỏ vào túi áo của mình.

Lúc ấy bóng trăng đã ngã hẳn về Tây, chỉ còn lại một tia vàng nhợt yếu ớt, thảm cỏ xanh mơn mớn ban nãy bây giờ cũng vàng úa...

Giang Thanh thấy ánh sáng trong động lần lần u ám, lập tức xoay mình chạy vọt ra ngoài. Khi đi qua con đường hầm ban nãy, sẵn tay chàng lượm lấy chiếc sừng của con chim khổng lồ bị cháy thiêu, rồi vội bước ra ngoài.

Vừa bay mình ra khỏi vũng nước đỏ ngòm khi mới vào, thì hai bên vách đá đã rầm rầm chuyển động, cát

bay đá đổ mịt trời.

Giang Thanh trống ngực nổi thình thình, dùng hết sức bình sanh chạy thoát ra ngoài. Vừa đến cổ họng con rồng thì tiếng rầm rầm càng lúc càng lớn, vách đá hai bên đã lở ra từng mảnh, từng mảnh, cơ hồ như một trận địa chấn kinh hồn đang xảy ra.

Giang Thanh vừa ngược đầu lên thì hồn phi phách tán, thì ra cái miệng con rồng đang từ từ khép lại.

Bấy giờ, chỗ đứng của Giang Thanh cách hàm rồng còn cao sáu trượng, chàng tự nghĩ khinh công của mình khó nổi vượt qua. Nhưng chính vào lúc đó thì hình ảnh nghĩa phụ nổi lên trong tâm trí, Giang Thanh lắm bầm :

- Không ! Ta không thể chết, ta còn phải cứu nghĩa phụ !

Chàng quát to một tiếng, thu hết toàn lực cất mình bay vọt lên. Chân cửa chồm lên hàm rồng thì miệng rồng đã khép lại, chỉ còn đủ chỗ cho một người chui ra.

Chàng lập tức dùng chiêu Ngọc Nữ Đầu Thoa bay mình nhanh như một con thoi xuyên qua khung cửa. Hai bàn chân của chàng vừa thoát ra khỏi cửa miệng thì một tiếng cốp vang lên, miệng rồng đã ngậm kín lại. Giang Thanh cách cái chết chỉ có đường tơ kẽ tóc.

Ra khỏi miệng rồng rồi, thân hình Giang Thanh như một con diều đứt dây bay lơ lửng giữa không trung rồi rớt xuống.

Đứng vững trên mặt đất rồi, Giang Thanh lấy hơi thở

lại cho điều hòa, nhìn lại khắp châu thân mình bị thương be bét.

Chưa kịp mừng thì thấy bốn bên tám hướng, núi rừng rầm rầm chuyển động, cả một thung lũng dường như đắm chìm trong một trận động đất kinh hồn.

Sợ quá, Giang Thanh chạy bay về phía trước nấp sau một hòn đá thật to. Trong lúc đó, bốn bề cát bay đất chạy, ngoài tiếng động đất ra còn nổi lên những tiếng gió gào thét hãi hùng.

Giang Thanh thu mình sau mồm đá để trốn.

Tiếng rầm rầm chuyển động càng lâu càng kịch liệt, giờ phút này Giang Thanh mới hiểu thấm thía bốn chĩa trời long đất lở. Giang Thanh khẽ lén ló đầu ra dòm...

Trời ! Con rồng khổng lồ bằng đá kia giờ đây từ từ sụp đổ, rồi chìm dần, chìm dần vào lòng đất.

Không bao lâu, sức chuyển động dần dần lắng dịu rồi im hẳn. Một bầu không khí vắng lặng âm u lại bao trùm cái thung lũng.

Đằng Tây, một vầng trăng lạnh lẽo vẫn treo lơ lửng ở đầu non. Giang Thanh uể oải đứng dậy, phủi bụi xung quanh mình, định thần nhìn kỹ quả thật Tử Long Bí Huyệt đã hoàn toàn mất dạng. Chỗ đó giờ đây đã là một cái đầm mênh mông bát ngát.

Giang Thanh sửng sốt kinh hoàng mò chiếc bọc trên mình, thấy hai con Kim Long vẫn còn cựa quậy ở trong đó. Chiếc hộp bằng ngọc trắng và chiếc sừng của con chim

vẫn còn nằm im bên cạnh. Chàng sửa soạn lại cho chu đáo, rồi vắt những món đồ đó lên vai, chệch choạng ra về...

Đến lúc này, Giang Thanh mới phát giác một việc đáng buồn là những tia máu từ trong con mắt của quái vật bắn vào đầu vào mình chàng giờ đây nó dính khấn vào da thịt, không thể nào chùi bỏ hay gột rửa cho được.

Tuy vậy, mục đích đã đạt, tâm hồn chàng trở lại thanh thản vô cùng, lần mò trở ra chỗ hiểm, tìm về nơi mối dây đã thông xuống ban nãy.

